

Egy élet a Haza szolgálatában

Ünnepi interjú Boda József nyá. nb. vezérőrnagy 70. születésnapja alkalmából

CHRISTIÁN László¹

Törökszentmiklóson született, 1953. július 18-án a család első gyermekeként, így kilenc testvérének nevelésében is aktívan kivette a részét. Szakmunkás, majd szakközépiskolai végzettséget szerzett, önszorgalomból munka mellett leérettségizett. Majdnem két évtizedes sikeres katonai pályafutás után elfogadta az országos rendőrfőkapitány helyettesének ajánlatát, és átszerelt a rendőrség állományába, majd négy sikeres ENSZ rendőri missziót vezetett. Kiemelkedő szerepe a volt a BM Nemzetközi Oktatási Központ életre hívásában és fejlesztésében. Magabiztosan megállta a helyét a nemzetbiztonsági szakszolgálat vezetőjeként és az NKE RTK élén – 2015–2018 között – dékánként is. Szinte egész életében képezte magát, rengeteg nemzetközi tapasztalatot gyűjtött, az egész országban mindenhol elismeréssel gondolnak rá, de a világ számos pontján is nagyra tartják, emberi és szakmai kvalitásai okán.

Pozitív életszemléletével és vidámságával négy gyereke, hét unokája és egy déd-unokája arcára csal rendszerint mosolyt a civilben nagyon családközpontú ember. Munkájában határozott, de támogató, odafigyelő vezető, aki mindent megtesz munkatársaiért, különös odafigyeléssel ápolja szerteágazó baráti és szakmai kapcsolatait. Vezetői hitvallása és útmutatása a jövő generáció számára: „Annyi tiszteletet adj meg másoknak, amennyit tőlük elvársz a magad számára! A szerénység az, aminek minden vezetőt jellemeznie kell! Legyenek kitartóak és szorgalmasak munkájuk során, és ez előbb-utóbb meghozza a várt eredményt! Azt vallom, hogy a lelkiismeretesen elvégzett munkának és egész életen át tartó tanulásnak szintén jelen kell lennie a vezetők életében!”

¹ R. dandártábornok, tanszékvezető egyetemi tanár, Nemzeti Közszolgálati Egyetem Rendészettudományi Kar Magánbiztonsági és Önkormányzati Rendészeti Tanszék, e-mail: Christian.Laszlo@uni-nke.hu

Tisztelt Vezérőrnagy Úr, kérem, először meséljen a gyerekkoráról, milyen volt nagycsaládban felnőni?

Szolnokon nőttem fel egy tizgyerekes család elsőszülött gyermekeként. Szép gyerekkorom volt, sokat törődtek velünk a szüleink. Legidősebb gyerekként én is kivettem a részem az otthoni teendőkből, elsődlegesen a testvéreimmel foglalkoztam, ami később hasznos tapasztalat volt a gyereknevelésnél.

Az egyenruha iránti vonzalmamat talán nagyapámnak köszönhetem, aki részt vett az első világháborúban, és fapuskát faragott nekem, amellyel rengeteget harcoltunk egymással az erdőben, ugyanis egy szolgálati lakásban nőttünk fel, amely a város szélén volt, félig a természetben.

Szerettem volna segíteni a szüleimnek, ezért már 12 éves koromtól dolgoztam az MGTSZ-ben, vízfordóként a kapás asszonyok között, emlékezetes két év volt.

Nem voltam kitűnő tanuló, ezért apám javaslatára és a család érdekeit szem előtt tartva szakmunkástanulónak mentem. Egy olyan, akkor bevezetett emelt szintű képzési programban vehettem részt, ahol három nap elmélet mellett két nap járműjavító gyakorlat következett. A három év alatt szakmunkástanulói végzettséget szereztem, és ez megfelelt a szakközépiskola első két osztályának, majd ezt követően újabb két év alatt esti tagozatos képzésben az érettségit is megszereztem.

1969. május 2., egy örök szerelem kezdő napja, ha nem tévedek?

Előbb focizni kezdtem, kapus lettem, alacsony, de nagyon ruganyos voltam, így a pipába tartó lövéseket is kivédtem. Először a Szolnoki Cukorgyárba, majd a Szolnoki MÁV-ba igazoltam.

15 évesen jelentkeztem ejtőernyősnek, és közben fokozatosan kialakult a futás iránti szenvedélyem is. D1–8 típusú szovjet ernyőnk volt, amely elég nehezen volt irányítható, ráadásul alig voltam 60 kg, ezért többször is a reptér melletti faszorompjai fogtak meg. Hüse Károly törzsőrmester, későbbi világbajnoki hatodik helyezett ejtőernyős ikon volt az ugrató parancsnokom.

Az ejtőernyőssé válás kemény és alapos felkészülést igényelt, ezért egy évig csak szárazföldi edzésen vettünk részt. A korabeli szovjet ernyők tulajdonsága okán a földet érés nehézségei szintén komoly kihívást jelentettek. „Fejed kemény, lábad erős, te is lehetsz ejtőernyős” – szölte az ejtőernyősök szlogenje.

Később, katonai főiskolás koromban a katonai sportokban, elsősorban a háromtusában is jól teljesítettem, itt szerettem meg a téli sportokat, különösen a sifutást.

A Kossuth Lajos Katonai Főiskola felderítő szakára jelentkezett, 1976-ban avatták tisztté. 1991-ig mint a mélységi felderítő csoport parancsnoka, századparancsnok és törzsfőnök volt Szolnokon, majd Szombathelyen. Hogyan emlékszik a katonai évekre?

1972-ben a katonai főiskola felderítő szakára jelentkeztem, mert szerettem volna Szolnokra visszakérülni és hivatásszerűen azzal foglalkozni, amit szerettem: az ejtőernyőzéssel.

Felvettek a Kossuth Lajos Katonai Főiskolára, így 1972 augusztusában a bevonulás után két hónap alapkiképzés következett Egerben, amelynek végén a Dobó téren tettünk esküt, majd két hónap után először hazamehettünk.

Az első év után a nyári csapatgyakorlatra Szabadszállásra kerültem egy harcokszied csapatfelderítő századhoz. Mély víz volt ez számomra, mert akkor a századnál egyetlen tiszt szolgált, de jól boldogultam élesben, sikerült megtalálnom a hangot a sorkatonákkal.

A főiskolai tanulmányok során azért megéreztem a hátrányát annak, hogy nem nappali tagozaton szereztem érettségit, elsősorban a politikai, filozófiai jellegű tantárgyak vonatkozásában, de segítőkészek voltak a tanárain, így pluszfeladatokat vállaltam, hogy leküzdjem a lemaradásaimat.

1973-ban házasodtunk össze a feleségemmel, 1974-ben megszületett első lányunk, Nikolett, majd Bianka 1978-ban és Ilona 1979-ben.

Öt év csoportparancsnoki munka után 1981-ben elköltöztünk, ugyanis mélységi felderítő századparancsnokként Szombathelyre kerültem.

Katonai pályafutásom során mindvégig megtapasztaltuk nagycsaládosként a Honvédség gondoskodását, másfél, háromszobás szolgálati lakásokat kaptunk. A családomat igyekeztem minél több helyre magammal vinni, és megmutatni nekik az országot és a külföld szépségeit. Nagyon sokat kirándultunk, főleg a hegyekbe.

Három év szombathelyi szolgálat után ajánlották fel, hogy jelentkezhetek a Zrínyi Miklós Katonai Akadémiára. Igent mondtam, így 1984 és 1987 között a Zrínyin tanultam, szintén felderítő szakon. Az Akadémián angolt és németet tanulhattunk, angolt választottam, ez nagyon jól jött később.

A képzés végén Polgár Ervin vezérőrnagy, az MNVK 2. (Felderítő) Csoportfőnökség (2. Csf.) hadműveleti és harcászati felderítő osztályának vezetője, személyesen beszélgetett el velünk, hogy ki hova kerüljön beosztásba. Tanítani szerettem volna, de a vezérőrnagy Szolnokra küldött törzsfőnöknek. Őszintén szólva, a törzsfőnöki munka nem volt a legkedvesebb beosztásom a 19 éves katonai pályafutásom alatt. Aki volt katona, az tudja, hogy akkoriban szinte mindenért a törzsfőnök volt a felelős (a bevonulások és leszerelések megszervezése, a felderítés, az alakulat napi életének megszervezése, irányítása, a harckészültség fenntartása, havi, időszakos és éves tervezés, a híradás, a napi létszámjelentések, az őr- és ügyeleti szolgálat, a törzskiképzés stb.). Viszont nagyon sokat tanultam ez alatt a négy év alatt.

A szolnoki éveimben sikeres reformot hajtottunk végre, amelyet az alakulat parancsnoka is támogatott, egyebek mellett bevezettük a napi egy óra testnevelést, megszereltük a siklóernyőképzést, és törődtünk a munkatársakkal.

Négy évet töltöttem itt, közben szerettem volna továbbtanulni, így az ELTE-re is jelentkezni történelem szakra, de nem sikerült.

Pályafutásom szempontjából fontos esemény volt, amikor bekerültem a Honvédelmi Minisztérium által létrehozott fegyverzet-ellenőrző csoportba, amely a hagyományos

fegyverek nemzetközi ellenőrzésével foglalkozott. Ezt a feladatot az eredeti beosztás megtartása mellett végeztem.

Itt előbb fél éves angol nyelvtanfolyamon vettem részt, amely szakmai nyelvvel bővített középfokú nyelvvizsgálóval zárult. Megszereztem ugyan az ellenőri képesítést, de közben átkerültem a rendőrség állományába.

1991. augusztus 1-jével szolgálati érdekből átkerült az ORFK Rendőrség Különleges Szolgálatához (RKSZ). Ebben az időszakban lett az ENSZ nemzetközi rendőri békefenntartás rendszerváltás utáni első magyar parancsnoka, 1992-től megkezdve külföldi szolgálatait sorát. Éppen a közelmúltban jelent meg a témába vágó könyve.

Így igaz! Ebben az időben kezdődött a rendőrségi szervezetek fejlesztése, 1991-ben megalakult a Rendőrség Különleges Szolgálata.

Eredetileg Furkó Kálmánt kérték fel parancsnoknak, én mentem volna vele helyettesnek, de Furkót nem engedték el, így maradtunk a honvédségnél.

Túrós András vezérőrnagy, az országos rendőrfőkapitány közbiztonsági helyettese újból a Honvédséghez fordult segítségért, és végül engem választottak parancsnokhelyettesnek az RKSZ-hez. Nagyon kedvező feltételeket ajánlott: előléptetés, lakás, fizetésemelés, USA-beli kiképzés. Ezek szinte visszautasíthatatlan lehetőségek voltak, ennek ellenére kikértem a katonai előljáróim véleményét, mert nagyon szerettem volna a szolnoki mélységi felderítő alakulat parancsnoka lenni. Ekkor már folyt a Honvédség leépítése, és azt mondták, hogy nem tudnak nekem parancsnoki beosztást adni.

1991 augusztusában álltam munkába, és II. János Pál pápa magyarországi látogatása volt az első nagy esemény, amelyen rendőri vezetőként részt vettem. A feladatom az volt, hogy a pápa látogatásának valamennyi helyszínén (Budapest, Esztergom, Móri, Szombathely stb.) képviseljem az országos törzsben az RKSZ vezetését és érdekeit. Még az év szeptember közepétől egy hónapos terroristaellenes túsztárgyaló és lövész oktatói tanfolyamon vettem részt az Amerikai Egyesült Államokban. Néhány hónappal később kerestek a Honvédségtől, és vissza akartak hívni parancsnoknak ahhoz a katonai alakulathoz, ahol korábban szolgáltam, de álltam a szavam, és maradtam a rendőrségnél. Az RKSZ az 1991-es év végére egy igazán fegyelmezett, jól felkészült és ütőképes különleges rendőri alakulattá vált. Számos sikeres elfogást (elsősorban fegyveres és veszélyes bűnözők) és biztosítást (pápalátogatás, az izraeli rendőrfőkapitány látogatása stb.) tudhattunk magunk mögött.

Egy nagyon izgalmas feladat következett 1992-ben, ugyanis egy 100 fős kambodzsai misszióra jelöltek vezetőnek, de végül nem engem választottak. Aztán tíz nappal az indulás előtt kiderült, hogy mégis én leszek a misszióvezető. Azt mondhatom, hogy ez egy utazás volt az ismeretlenbe, mindössze néhány napom maradt a védőoltások felvételére és az összerázó képzésre. A kontingens nagyon vegyes önként jelentkezőkből álló alakulat volt. Zömük nagyon gyengén vagy egyáltalán nem beszélt angolul vagy franciául. 26-an például a Rendőrtisztviselői Főiskola második évfolyamos hallgatói közül kerültek ki, de

jelen voltak a kontingensben a határőrség (hét fő), a nemzetbiztonsági szolgálatok tagjai (13 fő) és a külügyminisztérium diplomatái (két fő), valamint két rendőrnő is. Az ORFK vezetése egyébként mindent megtett, hogy megfelelő információval és felszereléssel lássa el a kiutazókat, és törődött az itthon maradt hozzátartozókkal is. Én magam a kontingensparancsnoki beosztás mellett Prey Veng tartomány ENSZ-rendőri vezetését kaptam feladatul. Talán már az eddigi információkból is látszik, hogy nem volt egyszerű feladat még egyenként sem a 100 fős magyar kontingenst és egy több mint 200 fős ENSZ nemzetközi rendőri köteléket vezetni. Nagyon nehéz feladat volt, az első négy hónap alatt négy embert küldtem haza fegyelmivel. A 100 fő 33 különböző helyen volt elhelyezve, sok konfliktus volt. Összesen 20 főt tanácsoltam még haza kilenc hónap után, a kontingens váltásánál. Habár öt alkalommal fegyveres támadás is érte a magyar kontingens tagjait, összesen egy lepattanó lövedék általi sebesüléssel és a malária által okozott súlyosabb lefolyású betegséggel fejeztük be a missziót. A legnagyobb eredménynek azt tekintem, hogy mind a 129 embert épségben sikerült hazahozni. Hazatérésünk után a kontingens kiemelkedő teljesítményt nyújtó tagjainak (kilenc fő) az 1993. augusztus 27-i, az Országházban megtartott ünnepélyes fogadáson a Magyar Köztársaság elnöke, Göncz Árpád kitüntetésekkel adta át. A Belügyminisztériumban rendezett visszafogadó ünnepségen pedig további 47-en részesültek elismerésben.

1993 végén Zsinka András r. alezredes keresett ismét az országos főkapitány úr nevében, és arra kért, hogy vállaljam el egy magyar ENSZ-rendőri kontingens vezetését Mozambikban 1994 elejétől. Jeleztem neki, hogy én nagyon szívesen megyek, hiszen már régóta szerettem volna megismerni Afrikát, de kértem, hogy ezt előzetesen mindenképpen beszélje meg az RKSZ parancsnokával, mert nem szeretnék visszaélni a vezetőm jóindulatával, hiszen nemrégén jöttem vissza Kambodzsából. Sajnos ez nem történt meg. A parancsnokom mástól tudta meg, hogy ismét külszolgálatra jelöltek, és ez azután nagyon komoly konfliktus forrása lett. Odáig jutott az ügy, hogy személyes meghallgatást kellett kérnem az ORFK vezetőjétől, mert a főnököm el akart távolítani az alakulattól.

Zsinka Andrással később nagyon szoros szakmai és baráti kapcsolatba kerültem, amelyet a közelmúltban bekövetkezett haláláig fenntartottunk.

1994 januárjától decemberig voltam kint, a második misszióban már jól tudtam, mit kell csinálni. Az ENSZ-misszió rendőrfőnöke kinevezett a déli régió parancsnokának. A fő feladatunk a helyi rendőrség ellenőrzése és a választások biztonságának garantálása volt.

Közben már doktori tanulmányokat folytattam, és 1995-ben felsőfokú angol nyelvvizsgát, illetve tudományos fokozatot, dr. univ. címet szereztem a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemen mélyléségi felderítésből, és ebben az évben került sor az 1000. ejtőernyős ugrásomra is a volt katonai alakulatomnál.

1995-ben megkaptam a harmadik missziós felkérést, ezúttal Boszniába. Őszintén szólva már nem igazán szerettem volna harmadszorra is otthagyni az RKSZ-nél lévő parancsnokhelyettesi beosztásomat, mert tartottam attól, hogy nem fogok tudni oda visszatérni a misszió befejezése után. Ez irányú aggályaimat jeleztem is a főkapitány úrnak, aki közölte velem, hogy a boszniai biztonsági helyzet miatt nem akarja másra

bízni a kontingenst, és garantálja számomra a beosztásom megtartását. A magyar rendőri kontingens 1996. március 10-én a vezetéssel elindult a missziós területre. 1996 őszén azután az ORFK felső vezetését is menesztették. A zágrábi ENSZ-bázisról telepítettek szét bennünket, én Banja Luka régióba kerültem, Priedor megye ENSZ által delegált rendőri vezetője lettem. Ebben a megyében a háború alatt két koncentrációs tábor is működött, amelynek egyik parancsnoka a helyi rendőrfőkapitány volt. Feladatunk – többek között – a háborús bűnösök felkutatása volt. Sikeresen teljesítettük ezt a küldetésünket is. Ez is közrejátszott abban, hogy kilenc hónap után Banja Luka régió ENSZ által delegált rendőrfőkapitány-helyettese, majd főkapitánya lehettem.

A Nemzeti Közszerológiai Egyetem vezetésének köszönhetően nemrég mutatták be az Országos Rendőr Főkapitányságon a *Rendőrök két baretben* című könyvemet, amelyvel régi adósságomat törlesztettem a több mint 1000 magyar rendvédelmi szakember felé, akik ezekben az embert próbáló és veszélyes missziókban helyt álltak. A kötet két részből áll. Az első rész kézikönyvként szolgál a rendőri békefenntartó és válságkezelő missziókba indulók számára. A második részben pedig feldolgoztuk azoknak a misszióknak a történetét, ahol magyar rendvédelmi szakértők szolgáltak.

Rendőri és nemzetbiztonsági vezetőként sikeres és mozgalmas életútja volt, miközben folyamatosan képezte magát.

A három sikeres misszió után szerettem volna az RKSZ vezetője lenni, de a főkapitány közbiztonsági helyettese ezt nem támogatta, sőt mire másfél év külszolgálat után visszajöttem, megszüntették a parancsnokhelyettesi beosztásomat is.

Zsinka András közbenjárására a Nemzetközi Rendészeti Akadémiára (ILEA) kerülhettem magyar igazgatónak, és előléptettek ezredessé. 1998-ban Pintér Sándor belügyminiszter megbízott a BM Nemzeti Oktatási Központ (BM NOK) megalapításával, ebben a munkában szorosan együttműködtem Janza Frigyes tábornok úrral, aki oktatási főosztályvezetőként, majd főigazgatóként segítette ezt az építkezést. Az amerikaiakkal nagyon jó viszonyt sikerült kiépítenem, talán ennek is köszönhetően az FBI-akadémiára is beiskoláztak az USA-ban 2000-ben, három hónapra. Ezekkel a tapasztalatokkal és tanulmányokkal felvértezve arra kértem az akkori főkapitányt, hogy vezethessek egy városi vagy kerületi kapitányságot, mert itthon is szerettem volna bizonyítani. Sajnos nemleges választ kaptam. Folytattam tehát a munkát a NOK-on, ahol szisztematikus építkezésbe kezdtünk, így egyebek mellett a missziós tevékenységek felkészítő központjává vált az intézmény, és feladatul kaptuk hazánk képviselőjét is az Európai Rendőr Akadémia vezető testületében (CEPOL).

A NOK felelős volt a különböző nemzetközi békefenntartó és polgári válságkezelő missziók számára a rendvédelmi szervek és civil szervezetek szakértőinek kiválasztásáért, felkészítéséért, telepítéséért és a velük, valamint családtagjaikkal való kapcsolattartásért, a misszió befejeztével pedig a visszaailleszkedésük megszervezéséért. Hogy hiteles legyek a munkámban, 2004-ben jelentkeztem a koszovói ENSZ-misszió rendőri vezetői beosztására. Bár az interjúm jól sikerült, a dán misszióvezető egy dán

rendőrtisztet választott a beosztásra, nekem pedig felajánlották, hogy vegyem át a grúziai ENSZ-misszió rendőri főtanácsadói beosztását, amelyet azután 2004–2006 között töltöttem be. A NOK-on folyó ez irányú munkát Turi András rendészeti helyettes államtitkár jelentősen mértékben támogatta.

2007-ben méhnyakrákban meghalt a feleségem, ami nagyon megviselt, a munkába menekültem, alig egy hónap múlva volt a PhD-védésem a ZMNE-n. Egy évre rá, 2008-ban ismerkedtem meg a mostani feleségemmel, aki szintén 2007-ben lett özvegy, és akivel azóta is kiegyensúlyozott kapcsolatban élünk.

2010-ben a NOK főigazgatóság lett, ennek köszönhetően Turi András javaslatára neveztek ki rendőr dandártábornokká. Nem sokkal később kaptam egy felkérést a belügyminiszter úrtól a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat vezetésére, amelyet rövid gondolkodási idő után elvállaltam. A NOK körülbelül 30 fővel, osztály besorolású szervezetként alakult meg, és amikor 2010-ben átadtam a beosztást, a szervezet főigazgatóságként, több mint 110 fővel működött. A 2010-es magyar EU-elnökség idején a CEPOL vezető testületét is veztettem.

A Nemzetbiztonsági Szakszolgálat, mint az a Nbtv.-ben megfogalmazott szövegkörnyezetből is következtethető, nem a hagyományos értelemben vett nemzetbiztonsági szolgálat, hanem egy koncentrált kapacitással rendelkező szolgáltató és kiszolgáló szervezet. Bár a törvény nemzetbiztonsági szervezetként nevesíti, önálló rendvédelmi vagy nemzetbiztonsági feladatai nincsenek, csak a titkos információgyűjtésre jogosult szervezetek megrendelésére dolgozott. E feladatok túlnőnek a nemzetbiztonság területén, az NBSZ-nél meglévő koncentrált kapacitásokkal a nemzetbiztonsági szolgálatokat és a rendvédelmi szerveket, valamint az ügyészséget egyaránt kiszolgálta. Nagyon jól éreztem magam a Szakszolgálatnál, ebben az időben indítottuk el a fejlesztéseket az informatikai szakértői és a kiberbiztonsági területeken. A Szakszolgálat több mint 2000 fős létszámmal rendelkezett. Az állomány 100%-ának volt „C” típusú nemzetbiztonsági ellenőrzése, és több mint felének felsőfokú végzettsége. Magas volt az aránya az idegen nyelvet beszélőknek is. Az általuk ismer nyelvek száma több mint 30 volt.

Miként emlékszik az NKE-n eltöltött éveire?

2014-ben egy évig a SZEBEK főigazgatója voltam, de 2012-től már oktattam a Nemzeti Közzolgálati Egyetemen, és 2013 márciusa és 2017 között veztettem az NKE Nemzetbiztonsági Intézet Polgári Nemzetbiztonsági Tanszékét (NBI PNBTSZ), így azután bekevertem az NKE vérkeringésébe.

2015-ben kapóra jött az NKE RTK dékáni pályázat, mert szerettem volna a nyugdíjazás felső korhatáráig, 65 éves koromig szolgálni. Nem ismertem a felsőoktatást, de eredményes, szép három évet – 2015–2018 – tölthettem a karon, ami jórészt annak is betudható, hogy sikerült nagyon jó és felkészült, nyelveket beszélő helyetteseket választanom. Egyebek mellett ebben az időszakban valósult meg a négyéves képzésre való átállítás, a Ludovika Campusra költözés, és megteremtettük az alapját a további képzésnek. Nagy jelentőségűnek tartom, hogy két év megfeszített munkával sikerült elkészítenünk

a *Rendészettudományi szaklexikont*. Köszönhetően az NKE vezetése és az RTK oktatói erőfeszítéseinek, az eltelt évek során a Rendészettudományi Kar a hazai és a nemzetközi felsőoktatás elismert műhelyévé, szereplőjévé vált, és kiemelkedő a népszerűsége a felvételizők körében is.

Máig nem szakadtam el az Egyetemtől, a Kartól, és a tudományos munkától, hiszen az NKE Tanácsadó Testület tagja és a *Belügyi Szemle* idegen nyelvi lektora vagyok.

Mi a vezetői hitvallása, és milyen jó tanácsai vannak a következő generációnak?

A legfontosabb tanácsom, hogy annyi tiszteletet adj meg másoknak, amennyit tőlük elvársz a magad számára. A szerénység az, amelynek minden vezetőt jellemeznie kellene. Legyenek kitartók és szorgalmasak munkájuk során, és ez előbb-utóbb meghozza a várt eredményt. Azt hiszem és vallom, hogy a lelkiismeretesen elvégzett munkának és egész életen át tartó tanulásnak szintén jelen kell lennie a vezetők életében.

Milyen tervei vannak a jövőre?

Az utolsó ejtőernyős ugrásomat 2017-ben (1034) a volt szolnoki sorkatonáimmal hajtottam végre. Szerettem volna ezt megismételni velük a 70. születésnapomhoz kapcsolódóan, de a 2021-es szívműtétem miatt nem kaptam meg ehhez a szükséges orvosi engedélyt. Remélem, jövőre majd sikerül!

Terveim szerint több időt szeretnék eltölteni a családom tagjaival: négy gyerek, hét unoka, egy dédunoka. Ezenkívül számos társadalmi szervezetben végzek munkát, és a tanácsadói tevékenység kitölti a mindennapjaimat. A szabadidőmet elsősorban olvasással és történelmi témájú filmek megtekintésével, kirándulással töltöm. Nemrégén hozzákezdtem egy, a magyar nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló kiadvány elkészítéséhez, ami szintén elég sok időmet emészti fel.

Tisztelt Vezérőrnagy Úr! Szívből gratulálok fantasztikus pályafutásához, és nagyon boldog 70. születésnapot, jó egészséget, a kitűzött elképzelések sikeres megvalósítását kívánom, és köszönöm az interjút! Együttal megragadom az alkalmat, hogy személyes hálámat és köszönetemet is kifejezzem, hogy nem hagyta, feladjam fiatal tanszékvezetőként egy nehéz időszakban, 2015-ben, hanem hatékonyan támogatta a Magánbiztonsági és Önkormányzati Rendészeti Tanszék, valamint a biztonsági szakirány megerősítését célzó erőfeszítéseimet, az elmúlt években pedig ösztönözte egyetemi vezetői és főszerkesztői tevékenységemet a *Magyar Rendészet*nél.

Köszönöm a szerkesztőségnek, hogy gondolt rám az interjú megjelentetésével!

Budapest, 2023. július 18.

Dr. Christián László
főszerkesztő